

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Toruniu
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 września 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 25 stycznia 2023 r., sygn. akt III AUa 1013/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wyrokiem z dnia 25 stycznia 2023 r., oddalił apelację A. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 kwietnia 2021 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Toruniu z dnia 21 października 2019 r., mocą której odmówiono jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przedmiot sporu dotyczył ustalenia czy ubezpieczona była niezdolna do pracy.

Sąd pierwszej instancji dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych (ortopedy, neurologa, urologa oraz internisty), a następnie ocenił je pod kątem

wiarygodności i mocy dowodowej. Biegli powołani w sprawie nie negowali ani nie ignorowali występowania u ubezpieczonej określonych schorzeń, wyjaśnili jednak, dlaczego stopień natężenia rozpoznanych dolegliwości nie powoduje niezdolności do pracy. Dodatkowo Sąd Apelacyjny, postanowieniem z 22 września 2021 r., dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza medycyny pracy, który wskazał, że zmiany chorobowe, wymienione w treści opinii nie czynią ubezpieczonej częściowo ani całkowicie niezdolną do pracy po 30 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny uznał, że opinie biegłych powołanych w sprawie, podsumowane w trakcie postępowania apelacyjnego holistyczną oceną stanu zdrowia, dokonaną przez biegłego specjalistę medycyny pracy, stanowią wyczerpujący materiał dowodowy, pozwalający na ocenę stanu zdrowia ubezpieczonej z punktu widzenia naruszenia sprawności jej organizmu i stwierdzenie braku niezdolności do wykonywania pracy.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik ubezpieczonej, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi w zakresie, w jakim pominięto istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody zgłoszone w postępowaniu apelacyjnym - w postaci dokumentacji medycznej stanowiącej w szczególności opinię lekarską ZUS i orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 czerwca 2021 r. oraz decyzję organu rentowego z dnia 5 sierpnia 2021 r., przyznającej ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania.

Skarżąca odwołała się do przesłanki wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej jest

rozumiana jednolicie. Chodzi o kwalifikowane, rażące uchybienia sądu drugiej instancji, które są widoczne *prima facie* bez potrzeby wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318) i polegają na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości, a możliwe są do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2007 r., I PK 113/07, LEX nr 896056). Rażącego naruszenia prawa skarżąca upatruje w nieprzeprowadzeniu przez Sąd Apelacyjny zawnioskowanego dowodu z dokumentacji medycznej stanowiącej opinię lekarską ZUS i orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 czerwca 2021 r. oraz decyzję organu rentowego z dnia 5 sierpnia 2021 r., przyznającej ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Zapomina jednak skarżąca, że prawo do renty w danym wypadku zależy od ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego i jego wpływu na zdolność do zarabkowania. Czynniki te mają charakter zmienny (zarówno stan zdrowia jak i możliwość podjęcia pracy zarobkowej mogą ulegać zmianie na przestrzeni miesięcy czy lat pobierania świadczenia rentowego). Tymczasem w postępowaniu sąd nie poddaje analizie okoliczności dotyczących stanu zdolności do pracy, które wystąpiły po dacie decyzji organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., I UK 239/10, LEX nr 738532), czyli na gruncie niniejszej sprawy, po dniu 21 października 2019 r.

Niezdolność do pracy z przyczyn medycznych jako okoliczność wymagająca dla jej stwierdzenia wiadomości specjalnych, została ustalona na podstawie opinii biegłych o specjalizacjach adekwatnych do przyczyn leczenia ubezpieczonej oraz przyczyn, które były rozważane w toku postępowania przed organem rentowym o przyznanie renty. Jednocześnie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zachodziły podstawy do powołania kolejnego biegłego z zakresu medycyny pracy, w ocenie którego zmiany chorobowe, wymienione w treści opinii nie czyniły ubezpieczonej częściowo ani całkowicie niezdolną do pracy po 30 września 2019 r. Z tego punktu widzenia upatrywanie oczywistego naruszenia prawa w sferze oceny dowodów nie może przynieść spodziewanego rezultatu. Sąd Apelacyjny dokładnie zilustrował

swój proces decyzyjny, co pozwala przyjąć, że zaskarżone orzeczenie pozbawione jest wad, jakie próbowała wykazać skarżąca.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c.

[SOP]

[ms]